

KARO-ÉÉN PUNT NUL

Lydia Rood

Karo-één punt nul

Lydia Rood

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode PLOT26, uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Karo-één punt nul

'Beroemd', antwoordde ik als kind altijd als iemand vroeg wat ik wilde worden. En nu? Ik wou dat ik er nooit aan begonnen was.

Beroemd worden gaat niet vanzelf. Ik deed een nare ontdekking: je moet érgens beroemd mee worden, je hebt een talent nodig. Toen ik een kind was, kon je dat nog niet laten implanteren. Het werd, bij gebrek aan aangeboren gaven, hard werken voor mij – héél hard werken.

'Gelukkig heb je dat lekkere bekkie mee', zei mijn moeder, 'en dat kontje natuurlijk.' Dus ik gaf de hoop niet op. Zanglessen, acteerlessen, plastische operaties ... Ik heb het achterste van mijn tong laten zien aan griezige regisseurs en – toen dat mogelijk werd – mijn brein laten verknippen-en-plakken door breinarchitecten. Van mijn ouders kreeg ik een module om danspassen te downloaden, zodat je ze in één keer kunt. Mijn vrienden gaven me een stembandoperatie, waardoor ik nu klink als een honingreclame. En daarna heb ik toch nog verschrikkelijk met mezelf te koop moeten lopen.

Op mijn negentiende brak ik door. Mijn aantal volgers bereikte binnen een paar maanden het miljoen en schoot eroverheen. Beroemd!

Maar nu ik hier sta, zwetend en dorstig, afgesneden van mijn vrienden, heb ik enorme spijt. Ik zou mezelf vandaag nog ont-beroemden als dat ging. Misschien moet ik die woestijn hier in lopen en voorgoed zoekraken? Zover is het al met me.

'Gaat het nog, Karo, zo zonder je hulpstukken?'

Hennes, mijn tegenspeler. Ik grimas geërgerd naar hem.

'Oei, jij kunt wel wat botox gebruiken – diepe dip, hè?'

'Hou op', snauw ik.

'Hé Karo!' Ffion, een van de bijrolspelers, zoekt voorbij op een autostep. 'Mijn avatar kwam de jouwe gister nog tegen in Siam.'

Dat klopt niet, maar ik zwaai gewoon terug zonder haar tegen te spreken. Ik ben eraan gewend. Als hologram ben ik in miljarden huishoudens geweest, overal tussen Zon en Alpha Centauri. Miljoenen bewonderaars hebben hun avatar naar mijn lichaam gemodelleerd. Overspannen fans hebben zelfs mijn gezicht op hun andere ik geplakt. Overal in het universum kun je mij tegenkomen, bestuurd door de gedachten van andere mensen. En dan wordt er ook nog ieder uur een nieuw kind Karo genoemd ... Kan het beroemder? Nauwelijks.

Maar fijn is anders. Mijn hersens – of wat er van over is – koken. Ik wiebel van de ene pijnlijke voet op de andere omdat ik al anderhalf uur sta te wachten. Kuno, de regisseur, neemt de tijd om zijn ruzie met de make-up artist bij te leggen. En ik wás al gebroken, omdat we hier vanochtend gekomen zijn in zo'n geinig vehikel uit 2015. Geinig mijn kont! Ongelooflijk dat mensen het toen langer dan tien minuten uithielden in zo'n botsauto. Kuno vindt dat we ons moeten inleven. Moeten vóelen hoe het leven destijds was. En dan komt die rotzak zelf in zijn comfortabele drone, lekker languit met The Clones in zijn oren ...

Ik repeteer intussen zenuwachtig komende scène. Kuno heeft zonder pardon de chips uit ons hoofd laten halen, dus ik heb mijn rol echt moeten léren. In mijn kop moeten stampen, claus voor claus, regel voor regel. Tergend langzaam ging het, en het is vooral zo gek dat je dan opeens weer een stukje helemaal kwijt bent.

'Ik baal hier verschrikkelijk van!' Ik schop in het zand. Een kleedster schiet toe en

poetst mijn lompe witte schoen af. 'Die rol verdampt met de minuut verder. Ik ben alles vergeten.'

'Het viel wel mee, vond ik', zegt Hennes.

Ik kijk hem wantrouwend aan. Vindt hij het écht makkelijk om zijn tekst te onthouden?

'En die woestijn ben ik ook zat', klaag ik. 'Geen visuele input. Geen info van buiten. Ik word gek!'

'Zielig', zegt hij op zo'n toontje van 'zeurpiet'.

'Vind jij het dan zo lekker met alleen je biogeheugen? Ik voel me gestript. Volgens mij is het strijdig met de mensenrechten!'

'Lekker rustig juist.' Hij klinkt nonchalant. 'Kuno gelooft nu eenmaal in naturel. Ik hoop alleen wel dat we op schema blijven. Mijn overgrootmoeder op Mars staat op het punt om over te gaan. Ik wil haar nog één keer knuffelen. Als ze haar bijzetten in de Zevende Hemel kan het niet meer. Knuffelen gaat zo lastig met een dataschijfje.'

'Houden ze haar bewust?' vraag ik. Sommige mensen willen zonder lichaam niet doorleven. Anderen vinden de Zevende Hemel juist heerlijk: geen gedoe meer met eten en drinken en scheten en stinken, voortleven als een verzameling petabytes, tot in de eeuwigheid.

'Ze heeft bedenktijd. Op Overgangsdag moet ze definitief beslissen.'

Ik kijk naar linksboven om de datum te checken, maar dat werkt dus niet want ze hebben ook het schermje uit mijn ooghoek weggehaald.

'Ik wil niet dat jullie als een stel achterlijken met je ogen staan te draaien', zei Kuno. 'In 2015 was de werkelijkheid nog de werkelijkheid, zonder laagjes eroverheen.'

Ik had geen idee wat hij bedoelde – laagjes? Totdat ik na de operatie wakker werd en letterlijk NIETS meer van de wereld begreep. Wat Kuno laagjes noemde, was mijn realiteit – die in één klap verdwenen was. Waar was ik, wie was ik, en waarom was ik plotseling helemaal alleen? Ik liep een paar uur als een blinde rond, tollend om mijn as, helemaal de weg kwijt. Ik had geen enkel houvast meer zonder mijn navigatie, het schermje met tijd en datum en gps-gegevens, mijn hartslag en bloeddruk en de temperatuur van de buitenlucht en het weerbericht en het verkeer en vervoer – al die dingen die ik normaal zó op kon roepen, waren helemaal uit mijn systeem verdwenen. Letterlijk eruit gesloopt. De paniek verdween langzaam nadat ik met hulp van de burens een psycho-robot had besteld, maar ik ben er nog steeds niet aan gewend.

'Donderwolkje', zegt Hennes. Hij staat me in mijn gezicht uit te lachen.

'Ik snap niet hoe je zo luchtig kunt doen', mopper ik.

Na de operatie kon ik de weg naar huis niet vinden, toen ik eindelijk helemaal in de war thuiskwam stond er geen maaltijd of koffie klaar. De ijskast was leeg, de verwarming stond op nul, en ik kon niets bestellen zonder de chip in mijn pols. Ik kreeg het nieuws niet meer ...

'Ik weet helemaal niet wat mijn vrienden doen op dit moment', zeg ik. 'Erger nog, ik weet niet eens waar ze uithangen!'

'Ze kunnen vast wel even zonder je', zegt Hennes.

'En mijn broer weet niet waar ik zit ... Hij woont op Alpha Centauri Ca, misschien maakt hij zich ongerust.'

'Vast niet.'

'Ik ben mezelf niet meer. De burens hebben nota bene een psycho-robot voor me laten komen. Ik voel me afgesneden van de werkelijkheid.'

Hennes schopt tegen de band van zo'n retro-auto. 'Lekker echt, hoor. Het is wel een uitdaging, dat pure bestaan.'

'Ja? Hoe voelt het om vijftien kilo te dik te zijn?' Want Hennes heeft liters slagroom moeten innemen voor deze rol. In 2015 was een kwart van de mensen blijkbaar te dik. Liposuctie was alleen voor rijken.

'Doe niet zo lullig, Karo.' Hennes veegt zijn haar uit zijn ogen en zijn persoonlijke visagist schiet toe om zijn voorhoofd droog te blazen. Het is een robot, zie ik, maar wel één met pronte tieten. Hennes heeft haar vast zelf samengesteld – hij is ook nog een echte man. 'Zullen we hem smeren?' vraag ik in een impuls.

'Waar wou je heen dan?'

Ik kijk om me heen naar de nepstraten met nephuizen, met neplantarenpalen en nepbankjes onder nepbomen – alles gevormd van programmeerbare materie. Als de inspicieënt met zijn vingers knipt, schrompelt dat alles ineens tot een paar balletjes neutraal grijs spul, die netjes op de achterbank van een drone passen. Bijna misselijk van heimwee staar ik omhoog. In de witblauwe lucht is natuurlijk niets te zien, maar ergens ver daarboven wacht mijn geliefde op me. De onvergelijkelijke Cluny (een miljard volgers, bijna 450 miljoen avatars naar zijn beeld). Zodra ik terug ben op Mars, gaan we een kindje bestellen ...

Hennes staat te kijken naar een paar figuranten, die hier in de buurt wonen. Ze zijn bruiner van huid dan wij; want natuurlijk hebben wij de okerkleur die de meerderheid van de wereldbevolking tegenwoordig het liefste heeft. Eigenlijk lijkt het of de tijd hier inderdaad heeft stilgestaan. Warzazat was zelfs in 2015 al een filmstad. Science fictionfilms die op Mars speelden, werden toen hier gedraaid. Ironisch dat wij van Mars hierheen moesten komen om deze historische govie te maken. Mars is nu eenmaal vol. 'Is de rest van de cast ook ontchipt?' vraagt Hennes.

Ik schud mijn hoofd. 'Die bofkonten kunnen hun rol gewoon downloaden.' Ik wrijf over het litteken in mijn nek. 'Alleen wij zijn de sjaak.'

'Ja, het leven van een goviestar is zwaar', zegt Hennes. Het klinkt nog steeds alsof hij me uitlacht.

Een lichtpuntje: misschien krijg ik een nieuwer model chip terug als we klaar zijn met draaien. Ik wil er eigenlijk wel eentje met een btb-module. Zodat ik rechtstreeks – brain-to-brain – gedachten kan delen met mijn vrienden.

'Grappig', zegt Hennes. 'Nou zijn we eigenlijk van die honderdprocentslui.'

'HpH's bedoel je? Wat je grappig vindt', zeg ik. 'A hundred percent human - en honderd procent hulpeloos. Wie kan zo nou overleven?'

'Ik wel, denk ik', zegt Hennes. 'Volgens mij zou ik een goeie zijn.'

Dat zegt hij wel vaker van zichzelf, de idioot. Is zelfoverschatting geen psychische afwijking? Soms hoop ik dat hij met zijn opschepperij eens op de proef wordt gesteld. Maar dat gebeurt natuurlijk nooit. Ons leven is risicovrij. Het ergste wat je kan overkomen is dat je lievelingssmaak een uur lang niet leverbaar is.

'Genoeg gekletst!' roept Kuno opeens. 'Karo, op je kruisje. Hennes, veeg je hoofd af. Alsjeblieft zeg, je ziet eruit als een sumoworstelaar. En denk erom: improviseer. Het moet natuurlijk klinken.'

De camera's zweven op ons af en blijven om ons heen in de lucht hangen. Even later doet Hennes me een oneerbaar voorstel. Zijn personage wil een kindje met me maken. En ik moet hem duidelijk maken dat seks voor de voortplanting echt niet meer kan in 2015. 'De toekomst staat op het punt te beginnen, weet je dat niet? Nog even en er wonen mensen op Mars!'

Dat is mijn eigen toevoeging. Improviseren, toch? Gelukkig kan de regisseur erom lachen.

Hij steekt zijn duim op.

'Wat als we zomaar een kind maken en het heeft een mankement?' ga ik overmoedig door.

'Cut!' roept Kuno. (Of zegt hij 'Kut'?) 'Dat heette destijds geen mankement. Dat noemden ze "beperking". Heb jij je rol niet geleerd?'

'Had je me mijn chip maar niet af moeten pakken', brom ik. Maar ik begin braaf opnieuw. Dit is een cruciale scène. Deze govie gaat over het begin van de HpH-beweging. Een van de mogelijke einden is dat Hennes en ik tot verschillende partijen behoren. Dan maken we elkaar af in de laatste scène.

Natuurlijk komt er ook een afloop waarin we vrienden blijven en samen bij de HpH's gaan. Plus een ontknoping waarbij we allebei tégen de HpH's strijden, en verliezen (sterven in elkaars armen), of winnen (Hennes tatoeëert een ereteken op mij schouder nadat ik zijn leven heb gered).

Er is ook een einde waarin onze personages verliefd worden en een kind krijgen. Kuno voorspelt dat die afloop populair zal zijn onder vrouwen. Niet dat er nog veel echte vrouwen zijn, de meesten van ons zijn intussen non-genders. (Ik niet. Regisseurs houden van échte vrouwen.) Hoe dan ook: het slot met dat kind zou mijn keuze zijn. Een echt retro-einde voor zo'n retro-govie.

Maar ik moet er natuurlijk niet aan denken om dat in werkelijkheid mee te maken. Een kind zelf máken, via seks? Br. Zo'n kind heeft, zeker weten, een hele rits mankementen. Sluipende ziektes en storingen in de bedrading ... Horror-scenario! Nee, geef mij maar een netjes geprogrammeerd exemplaar van de plank.

Eindelijk staat de scène er goed op. De robot met het drinken doet tergend langzaam zijn ronde. Net reik ik naar de fles met mijn naam erop (een speciaal voor mij gemengde healthcocktail), of er klinkt geronk, dat snel dichterbij komt. Meteen ruiken we dat dit nog zo'n oude auto is, een die op een buitengewoon smerige brandstof rijdt. Hij stuift op ons af. Is de robot achter het stuur soms doorgedraaid?

'Kijk uit!' schreeuwt Hennes. Hij rukt mij achteruit. Ik struikel over mijn eigen voeten (die lompe pata's ook) en val achterover op het asfalt, dat gelukkig plooibaar is als zand. De auto komt slippend tot stilstand. Er zit geen robot achter het stuur, maar een man.

'Weg!' hoor ik Kuno schreeuwen. 'Weg hier, weg!'

Twee andere mannen springen op de grond, bivakmutsen op, witte shirts, zwarte broeken. Ze zien er ontzettend retro uit, maar ze horen niet bij de cast. Ze grijpen ons beet, Hennes en mij, en smijten ons als zandzakken achterin hun vehikel. Met geraas van motor en uitlaat spuiten ze weer weg.

Met ons in de laadbak dus. Pijn! Blutsen en deuken en blauwe plekken en gekneusde spieren en gekraakte botten en auw! – een gebroken neus. Ik probeer overeind te gaan zitten, maar telkens als het me bijna gelukt is, knal ik weer tegen de zijkant of de laadklep. Even zweven de camera's nog achter ons aan, maar dan krijgt de auto te veel vaart en moeten ze afhaken.

Ik druk mijn vuisten in mijn ogen en kreun.

'De prijs van de roem', zegt Hennes – maar er zitten scheurtjes in zijn stem. 'Ergens is het wel vleiend dat ze ons ontvoeren.'

'Ze sturen wel een drone', probeer ik mijzelf gerust te stellen. 'Ze volgen ons natuurlijk per satelliet. Ze hebben ons zó gevonden. Minuutje nog.'

'O ja?' snauwt Hennes. 'En hoe gaan ze dat doen dan?'

'Nou, ze kunnen ons toch lokaliseren via onze -' Dan dringt het tot me door. Ontchipt als we zijn, kunnen ze onze locatie niet opvragen. Weerloos zijn we, zo kaal en naakt en hulpeloos als HpH's ...

'O, nee!' fluister ik.

○○○

Dagen van droogte, dagen van dorst en bloedkorsten in mijn neus. Hete zon overdag, ijskoude nachten, tentdoek dat noch de kou, noch de hitte buiten houdt, en natuurlijk geen airco. Sinds we hier zijn, moeten er alweer meer dan honderd kinderen Karo zijn genoemd. Weet de buitenwereld dat we zijn ontvoerd? Wat doen ze eraan?

De mannen hier dragen bivakmutsen, de vrouwen sluiers. Ze hebben scheve schouders, hangborsten, dikke buiken, ballonkuiten, vergroeide tenen in hun afgetrapte sandalen ... ook onder hun kleren zien ze er waarschijnlijk niet uit.

Het heeft toch nog even geduurd voordat Hennes en ik hadden uitgevogeld dat onze ontvoerders heuse HpH's zijn, honderd procent mensen. Ze hebben dus geen chips en geen enkel uitwendig of inwendig hulpstuk. Hoe ironisch dat zij Hennes en mij hebben ontvoerd - terwijl wij juist bezig waren aan een govie over het begin van hun beweging! 'Wisten ze dat, denk je?' vroeg ik de eerste middag aan Hennes. 'Was het soms geen toeval?'

Maar Hennes lag ingezakt tegen het tentdoek te grommen. Er kwam al uren geen zinnig woord meer uit.

Daarom sprak ik de eerste de beste HpH aan die ons een maaltijd kwam brengen - want ze zorgen best goed voor ons. Ik sprak Universeel, zoals je meestal doet met iemand die je niet kent, maar ze antwoordde in het oude Engels waarvan ik ooit een paar modules op mijn chip heb gezet. Ik bleek er wat van onthouden te hebben, en het lijkt trouwens wel op Universeel.

'Vers bloed', was wat ik begreep. 'Ons aantal in deze kolonie is te klein. We hebben goed bloed nodig voor nageslacht. Goed zaad.'

Voortplanting door seks! Niet met mij, toch? Ontzetting kneep mijn keel dicht.

Maar de vrouw (het is natuurlijk een echte, 100 % Xx) maakte een gebaar naar de schotel tussen ons in, en even later zaten we samen te eten. Met onze handen, echt té onhygiënisch, maar ik rammelde dus ik kon niet kieskeurig zijn.

Hennes weigerde. Hij heeft al dagen geen hap gegeten. Hij drinkt wel, per keer één slok van de zure drank die ze ons aanbieden in aardewerken kruiken. Ik drink met volle teugen (alleen zonder te ademen, dan proef ik dat gistachtige smaakje niet). Ik moet wel, want anders zou ik in deze hitte net als Hennes zichtbaar verdampen. Ik negeer het geborrel in mijn darmen en probeer niet te denken aan de levende organismen die ik waarschijnlijk mee naar binnen slok.

'Waarom leven jullie zo?' heb ik vanochtend aan de vrouw gevraagd. Ze heet Flor en ze zat haar lange, dikke (grijze!) haar te kammen met een stuk gekarteld bot.

Een schorpioen scharrelde de tent binnen, ik deinsde achteruit, maar Flor stampte hem dood en zei zonder omhaal: 'Om voorbereid te zijn.' Ze wees naar een man die verderop aan een groepje jongens leerde hoe je vuur maakt met een harde stok en een stuk vermolmd hout. Ik had al een tijdje de kunst af zitten kijken - je moet toch wat als je niet in kunt loggen?

'Voorbereid?' Ik staaarde naar de geplette schorpioen en vroeg me af of hij te giftig was om

te eten.

'We maken ons klaar voor de Crash', zei ze – je kon de hoofdletter horen. 'Als alles ermee ophoudt.'

'Dat gebeurt toch niet', zei ik. 'Er zijn zóveel beveiligingen ingebouwd. Zoveel backups, overall noodgeneratoren ... Mijn opa bijvoorbeeld, een uitvinder ... die is met al zijn kennis in drievoud op Mars opgeslagen, en dan ook nog eens op Alpha Centauri Ca.'

Flor haalde haar schouders op. 'De Crash komt. Alleen wie nog honderd procent is, overleeft dan. Daarom mochten jullie bij ons komen. Geen chips. Echte man, echte vrouw, vers bloed. En goed zaad.'

Ik rilde.

'Dus Hennes en ik zijn fokvee?'

Ze kromp in elkaar.

'Nee. Praat niet zo. Jullie zijn mensen. Goede mensen.'

Ik laat het tot me doordringen. Hennes en ik waren de enigen van de cast zonder chip. En op de een of andere manier wisten die achtergebleven honderdprocenters precies wie ze hebben moesten. Hoe konden ze zo precies op de hoogte zijn – ze hebben de techniek toch afgezworen?

Dat was vanochtend – ik heb de schorpioen naar buiten geschopt en ben zo'n beetje van de schrik bekomen. We kunnen gaan en staan waar we willen, en eigenlijk ben ik wel nieuwsgierig, maar ik wil Hennes niet in de steek laten. Ik probeer hem net weer eens aan het praten te krijgen, als de flap van de tent opzij wordt gerukt. Een man hurkt naast me neer. Meteen begin ik weer te rillen. Hij wil toch niet – dinges – met mij? Hier, nu? Dan zie ik dat het Link is, hun leider. Hij steekt geen vinger naar me uit, maar zegt in gebrekkig Universeel: 'Jullie beslissen nu. Wij gaan de tunnels in. Veiliging zoeken. Mee of niet mee, jullie keus.'

'En anders?' vraag ik. Ik staar naar Links bovenbeen, dat zichtbaar is onder zijn tuniek. Het is vuil en onbehoorlijk behaard, en er loopt in de lengte een litteken over, in de richting van zijn lies. Ik kan mijn ogen er niet van afhouden. Het is een beest van een man, en toch

...

'En anders jullie ondergaan met de rest.' Link laat zijn handpalmen zien. 'Zelf weten.'

'Is het ... de Crash?' vraag ik. Deze mensen zijn gestoord en in ieder geval gaan ze tegen alle Overeenkomsten in met hun dwarse gedoe. Maar ze wisten dat ze Hennes en mij moesten hebben voor hun fokprogramma. Dus dom kunnen ze niet zijn.

Link trekt zijn bivakmuts af en kijkt me vol aan. Oei, die ogen. Vluchtig denk ik aan Cluny, mijn vlam. Maar Cluny's ogen hebben nooit zo gebrand ...

'Ja', zegt Link. 'Het is tijd. We hebben alles. Dak. Voorraden. Zonneschalen. Skills. Jullie. We hebben alles nu.'

Ik voel een onbekende tinteling. Het lijkt wel een beetje op wat je voelt als je middenin een spannende govie zit en niet meer weet welke kant je uit moet, maar het is sterker.

Link kamt met lange vingers zijn haar op. Waarom mag die bivakmuts opeens af eigenlijk? Als dat in een govie gebeurt, weet je dat je hebt verloren ...

Het komt als een schok: er kan voor de HpH's dus niets meer misgaan. Hebben ze die Crash dan zelf gepland? Is het een aanslag? Een gecoördineerde aanval? Maar hoe flikken ze dat in vredesnaam?

'Infiltrerders', zegt Link. 'Offeren zich voor de mensheid. Sabotering alom, universum-wijd.'

Ik staar hem aan. Zijn hij en ik soms btb-connected? Hoe kan Link antwoorden op mijn gedachten als ik geen chip meer heb en hij er nooit een gehad heeft?

Hij lacht me toe. 'Meer dan één weg naar Rome', zegt hij. Ik heb geen idee wat hij bedoelt. Maar hij heeft de rust van een man die weet wat hij doet.

Ik lach zenuwachtig en kijk naar het hoopje Hennes tegen het tentdoek.

'Hersens aan, Hen. We moeten een beslissing nemen. Gaan we mee, hun tunnel in? Veiligheid, voedsel ... en een toekomst?' Opeens kan ik me voorstellen dat het scenario van de HpH's werkelijkheid kan worden.

Aan een beweginkje van zijn schouders zie ik dat Hennes me gehoord heeft. Maar hij geeft niet meteen antwoord.

Link gaat naar Hennes toe en schudt hem heen en weer. 'Nu beslissen', zegt hij. 'We hebben jou nodig. Maar Uur U is nu, zonsondergang gaat alles uit.'

Ik kijk door de driehoek van de open tentflap. De zon staat al griezelig dicht boven de horizon.

'Het gaat satellieten regenen. Inslagen, aswolken. Gevaarlijk.'

Hennes reageert niet.

'Kom op nou', dring ik aan, 'hij meent het. Raap jezelf bij elkaar, please.'

'Geen zin ...' Hennes is amper te verstaan. 'Niks heeft meer zin.'

'Dat denk je alleen maar doordat je verzwakt bent', zeg ik. 'Een stevige maaltijd, een nacht goed slapen ...' Aarzelend kijk ik naar Link.

Die knikt. 'Wij oplappen jou weer. Jouw zaad is goede input. Goede hersenen - acteurs hebben excellent biogeheugen. Jullie zijn aanwinst.'

Het licht gaat over van geel naar oranje. Opeens dringt het tot me door. Dit is geen govie, geen game, geen avontuur van mijn avatar. Het is echt. Over een half uur, misschien drie kwartier vergaat de wereld zoals wij die kennen. Opgeblazen of stilgezet of weet ik veel door die idioten van HpH's. Maar idioot of niet, ze gaan het doen. En Hennes en ik hebben de kans om onszelf te redden. Ze hebben óns uitverkoren, juist omdat we acteurs zijn. Omdat we een echte man en een echte vrouw zijn. Omdat we mooi en slim zijn en van onszelf een goed geheugen hebben: goede genen.

En ik besef ook ineens dat ze ons juist hebben kunnen vinden doordat we zo beroemd zijn. Iedereen weet álles van ons. En dat redt nu ons leven.

Hennes ligt zachtjes te jammeren. Ik por met mijn teen in zijn zij. Wat bezielt hem? Ineens ben ik geërgerd. Hij, een aanwinst? Eén en al loze praatjes. Hij blijkt niks waard zonder zijn hulpstukken. Je hebt niks aan goede genen als je wilskracht het begeeft.

Ik kijk weer naar buiten. De HpH's - de ménsen - lopen in een stroom in de richting van de bergwand. Rugzakken en dekenrollen op hun rug, zakken en manden en rinkelende pannen op hun ezels, geiten in een drom voor hen uit. Het eind van de stoet is ons al zeventig meter voorbij. Dan honderd, dan tweehonderd. Ik kan de mensen niet meer apart onderscheiden, zie alleen de grijsachtige slang die in een donkere opening verdwijnt, en steeds korter wordt. Het licht neigt al naar rood. We hebben haast nu.

Link staat op. Zijn geur vlaagt in mijn neus. Zweet - ik had het voor ik hier kwam nog nooit zo sterk geroken. Maar het maakt mijn buik aan het kriebelen.

'Het is tijd', zegt hij nog eens. Hij steekt zijn hand naar me uit.

Ik kom op eigen kracht overeind. Ik zeg: 'Ik ga mee. Nu of nooit, Hennes.'

Zonder om te kijken duik ik de tent uit, loop de stroom mensen achterna. Zei Hennes niet dat hij wel zou overleven? Volgens mij zou ik een goeie zijn.

Hij haalt het niet. Ik weet het opeens zeker. Hij is honderd procent hulpeloos.

Maar ... hij kan gemist worden. Goed zaad is minder belangrijk dan goede eicellen. Daar zijn er namelijk minder van. Ik, ik ben belangrijk. Ik kan de moeder worden van een

nieuwe stam ...

Link, naast me, glimlacht en biedt nog eens zijn hand aan. Nu pak ik hem wel. Hij hoeft me niet te helpen. Maar een kindje maken? Met Link? Ik kan het me opeens voorstellen. En het zou niet eens zoveel mankementen hebben, denk ik.

Link grinnikt diep in zijn keel. Het verbaast me al niet eens meer.

De zon rust op de rand van de wereld. Over enkele minuten, als in het hele universum de stroom uitvalt, is er nergens meer een avatar die op mij lijkt. Over enkele dagen, misschien weken, heet er geen mens meer Karo. Dan ben ik er alleen nog maar, Karo één punt nul.

Ik lach naar Link.

'Rennen', zeg ik. En daar ga ik, op mijn lompe gympen. Bij iedere pas denk ik even dat ik zweef. De warme wind warrelt in mijn haar. Ik ren, iedere stap hoger en verder, ik zweef steeds even. Dus dit is rennen! Ik begin te zweten, het stroomt langs mijn slapen, tussen mijn borsten, het koelt me af en ik voel me heerlijk.